

Pipkele

Ner man didybes, didžiu viresnybes,
Kuriems vešvilai teisin ju smarkybes,
Ner man ponystės ir tuomi niekinu:
Asz savyj linksmus pipkele kurinu.

Sauzine gryna niekad nenulusta,
Nebijos ana kad perkunas kilsta.
Nebijaus nieko tabokaiti trindams,
Stoviu sav drasei pipkele kurindams.

Anas žmogzudis, kursai svieta spaudo,
Dreb girdedams, kad perkunai szaudo,
Asz zaibams metant pats save stipriuu
Ir pipkia antra prikimszes rukinu.

Tam asz neskaugiu pavadziaus gereusio,
Kurs zemo luomo rand laime aukszeziausia.
Lai sav garsinas, asz tuomi niekinu,
Zemai stovedams pipkele kurinu.

Ner man ludnumo, nezinau kas gieda,
Diekavodamas, Vieszpats kad teip riedo;
Jei man kas uzmet, kad tiesa bjaurinu,
Asz jam kloniojos ir pipkia kurinu.

O dumas regiams ant oro isznykstas
Paduod man misle, kad bucziau ne piktas,
Prived man aiszkei, jog czia gyvendamas
Turiu dabuoti ka rasiu mirdamas.